

Arrest

nr. 239 161 van 29 juli 2020
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 april 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 maart 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van diezelfde gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 maart 2020 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 april 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 oktober 2018 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 19 maart 2020 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.10.2018 werd ingediend en op data van 18.09.2019 en 12.09.2019 werd geactualiseerd door :

[…]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. De asielaanvraag van mijnheer werd afgesloten op 23.02.2006 met een beslissing niet ontvankelijk weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België, met uitzondering van de periode van 10.12.2008 tot 23.11.2011 en de periode van 02.03.2015 tot 29.10.2015 waarin hij in het bezit was van een attest van immatriculatie in het kader van zijn aanvraag 9ter. De asielaanvraag van mevrouw werd afgesloten op 01.06.2010 met een beslissing weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België, met uitzondering van de periode van 04.06.2010 tot 14.01.2011 en van 02.03.2015 tot 29.10.2015 waarin zij in het bezit was van een attest van immatriculatie in het kader van haar aanvraag 9ter.

De duur van de asielprocedures – namelijk elf maanden voor mijnheer en bijna zeven maanden voor mevrouw – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op het hoger belang van hun kinderen en verwijzen in dit kader naar artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, artikel 24(2) van het Handvest inzake de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 22bis van de Belgische Grondwet en overweging 18 van de herschikte kwalificatierichtlijn 2011/95/EU. Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer

daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Ook het aangehaalde artikel 24(2) van het Handvest inzake de grondrechten van de Europese Unie en artikel 22bis van de Belgische grondwet kunnen niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het IVRK. Wat betreft overweging 18 van de herschikte kwalificatierichtlijn 2011/95/EU, deze kwalificatierichtlijn handelt over de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de vraag om internationale bescherming van betrokkenen geweigerd werd op 23.02.2006 door het CGVS voor mijnheer en op 01.06.2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor mevrouw. Betrokkenen kunnen zich dan ook niet nuttig beroepen op deze richtlijn.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven, hun fysieke integriteit en hun vrijheid indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven, hun fysieke integriteit en hun vrijheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij het centrum van hun economische en sociale belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België hebben opgebouwd en dat een terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk zou vormen op hun gezinsleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen niet aantonen dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven. Uit hun verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure blijkt echter dat zij nog verschillende naaste familieleden hebben in Armenië (met name minstens hun beider ouders, twee broers van mijnheer, één zus van mevrouw en één zus van mijnheer). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden een verklaring opgesteld door de huidige burgemeester van Kruibeke en door de voormalige burgemeester van Kruibeke, een verklaring opgesteld door de ereburgemeester van Kruibeke, een verklaring van een voormalig schepen van Kruibeke, een verklaring van een OCMW raadslid, twee getuigenverklaringen, twee verklaringen van een maatschappelijk werker en een verklaring van school. Echter, deze getuigenverklaringen spreken zich hoofdzakelijk uit over de integratie van betrokkenen. Uit deze verklaringen kan niet afgeleid worden dat het hier gaat om diepgaande persoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van

bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen banden meer zouden hebben met hun land van herkomst. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 24 jaar voor mijnheer en ruim 21 jaar voor mevrouw in Armenië, waar zij geboren en getogen zijn en waar hun hele familie verblijft. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit de verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure dat zij nog verschillende naaste familieleden hebben in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun beide kinderen in België geboren zijn. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen al jaren in België schoollopen, dat het kleine Belgen zouden zijn, dat zij goede schoolresultaten zouden behalen, dat zij hun moedertaal niet zouden beheersen qua lezen en schrijven en dat een terugkeer een waar trauma voor hen zou betekenen. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd onzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Verzoekers maken het bovendien niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Armenië hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Armenië zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Armenië. Verzoekers hebben immers de Armeense nationaliteit en zijn in Armenië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. De ouders dienden de kinderen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Betrokkenen tonen bovendien niet aan waarom de kinderen het Armeens, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkenen sinds 2005 onafgebroken in België zouden verblijven, dat zij België niet meer verlaten zouden hebben, dat verzoekers vlot Nederlands zou spreken, dat zij Nederlandse lessen gevolgd zouden hebben, dat zij contacten zouden hebben met Belgen, dat zij tal van getuigenverklaringen zouden bijvoegen, dat zij bij deze mensen zeer goed aangeschreven zouden staan, dat mevrouw vrijwilligerswerk deed voor de schoolactiviteiten van de kinderen, dat zij werkbereid zouden zijn, dat zij over een werkbelofte zouden beschikken, dat zij regelmatig als vrijwilliger gewerkt zouden hebben voor het OCMW in Kruibeke, dat mijnheer over een Belgisch rijbewijs zou beschikken, dat hun oudste zoon hier zijn eerste communie deed, dat betrokkenen verschillende getuigenverklaringen voorleggen evenals het Belgisch rijbewijs van mijnheer, een werkbelofte van mijnheer, een certificaat van Nederlandse taallessen voor beiden, een deelcertificaat van Nederlandse taallessen voor hen beiden en het attest van de eerste communie van hun zoon S.) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...)"

1.3. Op 2 april 2020 werd ten aanzien van P. T. een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

"(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen zeven (7) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

(...)"

1.4. Op 2 april 2020 werd ten aanzien van A. M. een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ter kennis gebracht. Dit is de derde bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw,

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen zeven (7) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat zij uiteenzetten als volgt:

"M.b.t. de nietigverklaring

Geput uit de schending van artikel 10 én 11 van de Grondwet; artikel 9bis Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;

aangezien de bestreden beslissing blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoekers én hun minderjarige kinderen verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in hun land van herkomst;

dat verzoekers na een ononderbroken verblijf van thans 15 jaar totaal ontworteld zijn t.a.v. hun land van herkomst - Armenië - waarmee hun kinderen, detwelke hier in 2011 én 2013 geboren zijn, geen enkele band hebben én nog nooit geweest zijn ! - en een leven hebben opgebouwd in België, hier duurzaam verankerd zijn én hun kinderen hier vanaf hun 3 jaar naar school gaan én nog nooit in de land van herkomst van verzoekers zijn geweest en zij aldus terecht verhinderd zijn om de aanvraag in te dienen o.b.v. art. 9 par. 2 van de Vreemdelingenwet;

dat deze verhinderen enerzijds wordt ingegeven uit praktische overwegingen daar waar verzoekers t.a.v. hun land van herkomst ontworteld zijn én al een sterkere binding hebben met België én hun kinderen uitsluitend een binding met België hebben én anderzijds door dwingende juridische redenen waarbij een terugkeer van verzoekers én hun kinderen naar Armenië niet mogelijk is omdat zij als gezin niet over de juiste reisdocumenten voor hun kinderen beschikken om toegang te krijgen tot dit land, waar zij overigens niets meer bezitten en zo goed als geen familie meer hebben;

dat trouwens een aanvraag indienen op de Belgische ambassade van hun land van herkomst waardoor verzoekers gehouden zouden zijn om aldaar te wachten op de beslissing, hetwelke -zoals in de praktijk blijkt- minstens maanden in beslag kan nemen, juist het voorwerp van de aanvraag teniet zou doen omdat verzoekers én hun kinderen hierdoor de banden en integratie, dewelke zij met België hebben opgebouwd, zwaar dreigen aangetast te zien, niet in het minst voor wat betreft de scholing hier van de minderjarige kinderen van verzoekers, dewelke aldus langdurig zou onderbroken worden, hetwelke vanuit o.a. psychologisch, pedagogisch oogpunt onaanvaardbaar zou zijn omdat deze kinderen (9 én 7 jaar) zich juist in een cruciale ontwikkelingsfase van hun leven bevinden;

dat hieruit volgt dat verzoekers aldus aantonen dat er voor hen een onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid was en is voor het indienen van een aanvraag via de Belgische diplomatieke of consulaire post in hun land van herkomst, dewelke er trouwens niet is want het is de Belgische ambassade in

MOSKOU ('Russische Federatie' dewelke bevoegd is voor Armenië: dat dit de praktische onmogelijkheid voor verzoekers ten overvloede aantoon;

dat bovendien DVZ in een identiek dossier van een andere Armeense familie (bv. O.V. 6.630.775-6435272 met kinderen geboren in 2011 én 2017 én O.V. 5.726.405-6.438.489 met kinderen geboren in 2009 én 2011) wel besloot tot ontvankelijkheid én gegrondheid van de aanvraag 9bis Vw;

dat voormelde dossiers zeker geen alleenstaand gevallen zijn en DVZ sinds medio 2018 tot op heden in diverse dossiers, dewelke qua gezinssamenstelling, verblijfs- en procedurehistoriek én graad van integratie gelijkaardig zijn aan het dossier van verzoekers, besloot tot ontvankelijkheid en gegrondheid van de aanvraag 9bis Vw;

aangezien aldus de bestreden beslissing dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 19.03.20 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en vooral artikel 10 én 11 van de Grondwet én artikel 9bis Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de bijlagen 13 van 19.03.20 dienen vernietigd te worden aangezien deze een gevolg zijn van/voortvloeien uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing;"

2.2. Waar verzoekers zich beroepen op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient te worden opgemerkt dat deze artikelen de overheid verplichten om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dus dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkenen in de hen aanbelangende beslissing zelf de motieven moeten kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkenen met kennis van zaken zouden kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en het feit dat de door de verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de verblijfsaanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verweerder heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekers voeren dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengen geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3. In de mate dat verzoekers aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel – waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd – staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te

bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verweerder oordeelt in de eerste bestreden beslissing dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij

hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats

2.4. Verzoekers geven als dusdanig niet aan dat een door hen in hun aanvraag als buitengewone omstandigheid ingeroepen element ten onrechte niet in de beoordeling is betrokken. Zij geven wel aan dat de gedane beoordeling niet is gesteund op een correcte feitenvinding en op kennelijke onredelijke wijze werd besloten dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond. Verzoekers betogen dat zij enerzijds omwille van praktische overwegingen en anderzijds omwille van dwingende juridische redenen zijn verhinderd om een verblijfsaanvraag in te dienen via de gewone procedure. Wat de ingeroepen praktische overwegingen betreft, stellen verzoekers dat zij gedurende hun verblijf in België sinds 2005 hier duurzaam zijn verankerd en zij zijn onttrokken van hun land van herkomst, namelijk Armenië. Tevens betogen zij dat hun kinderen uitsluitend een band met België hebben en dat zij niet beschikken over de juiste reisdocumenten om toegang te krijgen tot Armenië.

Verweerder geeft in de eerste bestreden beslissing aan dat elementen van lang verblijf en integratie niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Daarenboven lijkt het verweerder onwaarschijnlijk dat verzoekers geen familie, vrienden of kennissen meer hebben in hun land van herkomst aangezien verzoekers respectievelijk 21 en 24 jaar verbleven in Armenië. Bovendien blijkt uit de verklaringen, afgelegd tijdens voorafgaande asielprocedures, dat zij nog verschillende naaste familieleden hebben in het land van herkomst.

Verzoekers tonen niet aan dat deze beoordeling in hun situatie kennelijk onredelijk is. De stelling dat deze elementen wel buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers tonen niet aan dat er in hun geval in andersluidende zin dient te worden geoordeeld. Zo tonen zij geenszins concreet aan waarom het voor hen omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit hun land van herkomst of plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Verzoekers spreken van *“praktische overwegingen”*, doch het gegeven dat het indienen van een verblijfsaanvraag alhier gemakkelijker zou zijn, volstaat niet. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om verblijfsmachtiging moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, impliceert ook niet dat zijn of haar banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoekers kunnen dan ook niet worden bijgetreden in hun betoog dat het indienen van de aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland het voorwerp van hun aanvraag, meer concreet hun nauwe banden met en integratie in België, zou tenietdoen.

Verzoekers stellen nog dat een terugkeer naar hun land van herkomst als gevolg heeft dat de scholing van de minderjarige kinderen langdurig zal worden onderbroken, wat vanuit psychologisch en pedagogisch standpunt onaanvaardbaar is omdat de kinderen zich in een cruciale ontwikkelingsfase bevinden. Verzoekers gaan er met hun kritiek evenwel aan voorbij dat verweerder in de eerste bestreden beslissing heeft geoordeeld dat een voor de kinderen gepaste scholing ook mogelijk is in de landen van herkomst, minstens dat een aanwijzing van het tegendeel niet voorligt. Er blijkt niet dat er sprake zal zijn van een onderbreking van de scholing van de kinderen. Deze kan immers worden voortgezet in het land van herkomst. Verzoekers tonen het tegendeel niet aan. Verzoekers brengen verder geen concrete argumenten naar voor die erop wijzen dat de kinderen, indien zij na een tijdelijke terugkeer naar Armenië voor het indienen van de aanvraag mogen terugkeren naar België, niet opnieuw aansluiting kunnen vinden bij het onderwijs in België, of dat dit dan noemenswaardige problemen zou opleveren. Wat dit punt betreft, wordt in de eerste bestreden beslissing trouwens nog gesteld dat de scholing steeds heeft plaatsgevonden in illegaal verblijf. Het louter wijzen op de leeftijd van de kinderen ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen, volstaat in dit verband niet. Verzoekers gaan

ook niet concreet in op de motieven in de eerste bestreden beslissing dat de kinderen via hun ouders een band met Armenië hebben en dat er vanuit mag worden gegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht.

Waar verzoekers aanhalen dat de kinderen niet over de juiste reisdocumenten beschikken om toegang te krijgen tot Armenië en dat er geen Belgische ambassade is in Armenië en zij zich zouden moeten verplaatsen naar de Belgische ambassade in Moskou (Rusland), voeren verzoekers deze elementen thans pas voor het eerst aan. Zij kunnen derhalve verweerder niet ernstig verwijten omtrent deze elementen niet te hebben gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing. Voor zover verzoekers hieromtrent een antwoord wensen, dient eraan herinnerd te worden dat het niet aan de Raad is om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te beoordelen in zijn plaats.

Waar verzoekers de elementen die hun zaak kenmerken en die zij ontwikkeld hebben in hun aanvraag meermaals oplijsten en herhaaldelijk aangeven dat zij van oordeel zijn dat er *in casu* wel degelijk buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die hen verhinderen een verblijfsaanvraag in het herkomstland in te dienen en dat de verblijfsaanvraag derhalve niet onontvankelijk kon worden verklaard, wijst de Raad erop dat de aangevoerde kritiek weliswaar blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De loutere overtuiging van verzoekers dat de eerste bestreden beslissing getuigt van een *“totaal gebrek aan realiteitszin”*, maakt niet dat de verwerende partij de grenzen van haar appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

2.5. Er kan slechts sprake zijn van een schending van de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, indien verzoekers met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld, of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld. Een verschil in behandeling tussen categorieën van personen kan verder worden ingesteld, voor zover dat verschil evenwel op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld, rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. *In casu* stellen verzoekers dat zij zich in een identieke situatie bevinden als andere Armeense families met kinderen wiens aanvraag om humanitaire redenen wel ontvankelijk en gegrond werd verklaard. Verzoekers gaan er met hun kritiek aan voorbij dat een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet telkens individueel dient te worden onderzocht en dat verweerder een grote discretionaire bevoegdheid heeft in dergelijke zaken. Uit de voorgaande bespreking blijkt ook dat verweerder uitgebreid heeft gemotiveerd waarom de aangehaalde elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Het betoog van verzoekers laat ook niet toe vast te stellen op basis van welke concrete elementen de verblijfsaanvraag van deze andere families dan ontvankelijk werd verklaard. Met voormeld betoog tonen verzoekers nog niet met feitelijke en concrete gegevens aan dat het gaat om twee gelijke gevallen. Een schending van het gelijkheidsbeginsel of van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.6. Het enig middel is ongegrond.

2.7. De verzoekende partijen voeren geen specifieke middelen aan tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Zij stellen in hun middel enkel dat de eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd en dat *“hierdoor ook sowieso de bijlage 13 van 19.04.19 dient vernietigd te worden aangezien deze een gevolg is van/voortvloeit uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing”*. Uit voorgaande bespreking blijkt echter dat verzoekers geen gegrond middel hebben ontwikkeld ten aanzien van de eerste bestreden beslissing. Bijgevolg kan het enig middel ook niet leiden tot de vernietiging van de tweede en de derde bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT